

вите и на читалище. С игумените и отец Леонтий Вълчев от манастира „Св. Теодоровци Тирон и Стратилат“ с помощта и на будни свои съселяни, като Димитър Г. Лачков, осигуряват книги и вестници за библиотеката на читалището. Според изследванията на историка Ив. Кепов за Перущица, през есента на 1863 г. Бонев е принуден да напусне родното си място и уреденото вече „затворило се след 14 години училище“. Кепов констатира причината: „поради заплаха, отправена към даскала Бонев, от местни чорбаджии и техни привърженици¹¹. Дописката в „Съветник“ от декември 1863 г. потвърждава случилото се и изяснява причините. Редакцията съобщава с болка, че: „от Перущица се оплакват за проявеното отношение на четирима от селяните, произвели такова голямо несъгласие“. В резултат от всичко - „училището, което 15 години се добре поддържало от добросъвестни хора, се затворило“. Списващите са убедени, „че и перущичаните, които са имали злочестината да докарат несъгласието си до такива големи размери, ще се поправят и четиримата, които са причината да се разбърка сичкото село“¹². Причините, породили „това голямо несъгласие“, остават немаркирани във вестника.

Достигналите до нас документи, незасегнати от пожара в селището през април 1876 г., говорят за обиколки на отец Леонтий Вълчев и Петър Бонев из околните селища, принудени да търсят учителско място. Успяват в Татар Пазарджик. Иван Кепов изяснява някои подробности за причините и потвърждава проявената воля и свободолобивост от даскала и техен съгражданин Петър Бонев. Точно е описан характерът на Бонев „да не премълчава на никого, особено на чорбаджиите“ и „незачитането му на някои пости“. Това навярно е дало повод за разрива в края на учебната 1863 г. и решението на старейте и чорбаджиите за „не наемането му за следващата година отново за учител в школото им“¹³. Подтикнат от това, Бонев с болка споделя в писмо до Найден Геров от 29 август с. г., че „с воловете сам ся разпореждал по полето“ и търси съдействие, за да бъде условен за учител на друго място¹⁴. Припирните сред перушцинци са продължили от август, датата на писмото на Бонев, до средата на месец ноември или началото на месец декември 1863 г., когато е поместена и дописката с оплакване до редакцията на в „Съветник“. Описаното несъгласие засяга всички в Перущица, към него не са могли да бъдат безучастни останалите жители и неизвестен дописник е намерил начин да сподели болката им. Вероятно е закъсняло и започването на учебните занятия.

Крамолите и припирните са начало и на формиращите се партии в селото, тази на привържениците на старите в лицето на четиримата селяни, (сред тях е хаджи Тодор, чието характерно поведение е отбелязано в следващите дописки). Другата партия или група е на техните опоненти - тази на младежите, сред които е